

במדבר

היה היה פעם סוחר שעבר בדרך לעיר בצדו השני של המדבר. סחורתו היתה ארוזה בקרונות רבים. השמש יקדה על חול המדבר ועשתה אותו חם כמו מכסה התנור. איש לא יכול היה ללכת באור השמש. אבל בלילה, אחרי השקיעה החול התקרר ואז אפשר היה ללכת עליו. הסוחר חיכה לכן ללילה ואז יצא לדרך. מלבד הסחורות למכירה היו לו גם כדי מים ואורז, וגם עץ להסקה, כדי שיוכל לבשל אורז לאנשיו.

כל הלילה הלכו כך הוא ואנשיו. אחד היה הנווט והוא רכב קדימה כי הוא הכיר כוכבים ולפיהם יכול היה לכוון את האחרים.

בזריחה הם עצרו וחנו. שחררו את השוורים והאביסו אותם. הם הבעירו אש ובישלו אורז. אחרי כן מתחו יריעה מעל הקרונות והשוורים ושכבו לנוח עד לשקיעה. ושוב בערב מוקדם הבעירו אש ובישלו אורז. אחרי הארוחה קיפלו את היריעה, רתמו את השוורים וכשרק החול התקרר המשיכו בדרכם. לילה אחרי לילה הם נעו כך, ונחו בחום היום. עד שיום אחד הנווט אמר: "אחרי עוד לילה אחד נצא מהמדבר." האנשים שמחו כששמעו זאת, כי היו כבר עייפים מאוד. אחרי ארוחת הערב הסוחר אמר: "מחר נגיע העירה. אתם יכולים לזרוק את כל העץ ולשפוך את המים כי לא צריכים אותם יותר. רתמו את השוורים ונצא לדרך." הנווט תפס את מקומו בראש השיירה, אבל במקום לשבת שם, הוא נשכב על כריות של הקרון ונרדם. הוא היה עייף מאוד כי לילות רבים כבר לא ישן וביום האור החזק לא איפשר לו לישון טוב. כל הלילה הלכה השיירה. קרוב לזריחה התעורר הנווט והביט באחרוני הכוכבים בשמיים. "עצרו!" הוא צעק "אנו בדיוק באותו המקום שממנו יצאנו אתמול. כנראה השיירה הסתובבה וחזרה כאשר ישנתי." הם שחררו את השוורים, אך לא היה להם מים להשקותם. הם שפכו כבר את כל המים שהיו להם. הם מתחו את היריעה מעל הקרונות והשוורים נשכבו עייפים וצמאים. גם האנשים נשכבו ואמרו: "זרקנו את העצים ושפכנו את כל המים. אבדנו!"

הבחור הרים את הפטיש והכה חזק בסלע. עוד ועוד הכה.
הוא מוכרח להציל את כולם. אסור להכנע. שוב ירד
הפטיש. אך הפעם הסלע נסדק. בקושי הספיק הנער
לצאת מהבור כשזה התמלא מים צוננים.
האנשים שתו ושתו ולא היה להם די. אחר כך השקו את
השוורים והתרחצו.
ואז אספו את הצירים והיצולים הרזרביים, הבעירו אש
ובישלו אורז.
הם כבר הרגישו טוב יותר. כך נחו כל היום ובלילה הגיעו
העירה. שם מכרו את כל הסחורה וחזרו הביתה.

אך הסוחר אמר לעצמו: "זה לא זמן מנוחה בשבילי. אני
חייב למצוא מים. השוורים לא יכולים להמשיך בדרך אם
לא נשקה אותם. האנשים לא יכולים להמשיך אם לא
נבשל להם אורז לאכול. אם אכנע נפסיד את הכל."

הוא התחיל ללכת סביב וסקר את האדמה. כך הלך עד
שמצא גוש עשב קטן. "כאן מוכרחים להיות מים, כי אחרת
העשב לא יצמח" אמר לעצמו.
הוא חזר למחנה וצעק לאנשיו: "הביאו אתים ופטישים!"
האנשים קפצו ורצו למקום בו הוא ראה את העשב. הם
התחילו לחפור עד שהגיעו לסלע ולא יכלו לחפור יותר.
הסוחר קפץ לבור ושם אוזן לסלע. "אני שומע מים
שזורמים כאן" קרא "אסור לנו להכנע!" הוא יצא מהבור
ונתן פטיש בידו של נער אחד. "רד אתה ונסה לשבור את
הסלע. זכור, אם לא תצליח, אנו אבודים!"